

เทศน์เช้า วันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ วันนี้วันพระ เวลาฟังธรรมๆ นะ ฟังธรรม เราเกิดเป็นมนุษย์ อยากรู้
แล้วแต่ คิดอย่างไร คิดจินตนาการอย่างไรมันก็เป็นโลกียะวันยังค่ำ

คำว่า “โลกียะ” เรื่องนี้มันเป็นประเด็นใจ เป็นประเด็นคนที่ภาวนาไม่เป็น คนที่ภาวนา
ไม่เป็นคือคนที่ไม่รู้ไม่เห็นสิ่งใดแล้วจะพูดออกไป มันรู้ในตัวหนังสือ รู้ในพระไตรปิฎกก็รู้ใน
พระไตรปิฎก รู้ในพระไตรปิฎกมันก็เกิดจากโลกนี้ไง เกิดจากแท่นพิมพ์ไง เกิดจากการเขียนใจ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ ตรัสรู้ในใจขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาตรัสรู้แล้ว เวลาสิ่งที่มันเป็นประเด็นๆ ประเด็นที่ทางโลก นิพพานเป็นอัตตา
เป็นอนัตตา หนึ่ง แล้วก็รศวรรค์มีหรือไม่มี วัฏฏะมีหรือไม่มี แล้วก็โลกียะ โลกุตตระ มันเป็น
ประเด็นทั้งหมด เพราะพูดแค่นี้ก็รู้ได้แล้วว่าพวกนี้ภาวนาไม่เป็นทั้งสิ้น

เวลาถ้าคนเป็นๆ เห็นไหม เวลาคนเป็น คนเป็นมันก็กลับไปเห็นคนที่ทำไม่เป็นเป็นเรื่องที่
ไร้สาระ เป็นเรื่องที่ไม่เป็นขึ้นเป็นอันใจ

เวลาคนเป็นๆ หลวงปู่มัน ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็น ท่านทำความสงบของใจเข้ามาก่อน
ทำความสงบของใจเข้ามาก่อนก็เข้ามาตรงนี้ไง ตรงที่ว่าสรรพสิ่งในโลกนี้ สรรพสิ่งในโลกนี้เป็น
อนิจจัง คำว่า “อนิจจัง” ใครๆ ก็เข้าใจได้

แล้วเวลาให้พวกเขียนนิยายธรรมะนะ พระพุทธเจ้าเห็น ไอน์สไตน์รู้ ไอน์สไตน์รู้มันก็รู้
เรื่องอนิจจังนี้ เพราะอนิจจัง สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์

ในโลกนี้มันเป็นอนิจจัง มันมีของมันอยู่แล้วใช่ไหม ไม่ต้องมีใครไปแสวงหามันก็มีอยู่แล้ว
ทางวิชาการทางทฤษฎีต่างๆ มันมีอยู่แล้ว แต่นักวิทยาศาสตร์เขาวิเคราะห์จนเข้าไปสู่เห็น

คลื่นที่เรามองไม่เห็นด้วยสายตา เราก็ใช้เป็นทางวิชาการจับได้ สิ่ง queen ด้วยตาและสิ่งที่ไม่เห็นด้วยตา นี่ไง อนิจจังไง แล้วมันก็ไปเข้ากับอริยสัจ

อริยสัจนะ เวลาอริยสัจ หลักอริยสัจ หลักในพระพุทธศาสนา ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ทุกข์ไง สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์

สิ่งนั้นเป็นทุกข์ เป็นทุกข์ๆ เวลาหลวงตาท่านเทศน์ เรานั่งขำนะ หลวงตาท่านเทศน์ ท่านเทศน์ด้วยความเมตตาไง ด้วยความไร้เดียงสาของโลกไง เวลาทุกข์ๆ ไม่มีใครเคยเห็นทุกข์หรอก ท่านบอกเลยนะ กิเลสมันตื่นขึ้นมา มันก็ไปถ่ายบนหัวใจของสัตว์โลก มันไปชี้มันไปถ่ายมูลไว้บนหัวใจของสัตว์โลกคือความคิดไง ท่านบอกเลยนะ กิเลสมันชี้ทั้งไว้ที่ภวาสวะ ชี้ทั้งไว้ที่ภพ ชี้ไว้ที่จิต แล้วมันก็ไปแล้ว มันไปนอนสามตื่นนะ ไอ้พวกนี้บอก “เฮ้ย! ทุกข์” นี่มันไม่เห็นไง

หลวงตาท่านพูดประจำว่า เวลากิเลสๆ กิเลสมันขับถ่าย ไอ้พวกทุกข์ๆ นั้นนะมันขับถ่ายสิ่งที่เหตุให้เกิดทุกข์ไว้บนหัวใจ แล้วทุกข์ จะว่าทุกข์น่าดูเลย แต่ทุกข์มันก็จบไปแล้วไง มันเป็นอดีตไปแล้วไง มันเป็นอาการไง มันหายไปแล้วนะ มันก็อยู่ในชั้นของกฎอนิจจังนี่แหละ อนิจจังเพราะอะไร

อนิจจังเพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ไง เพราะมันมีสสารไง มันมีของมันอยู่แล้วใช้ไหม มันก็เกิดดับๆ นี่ไง แล้วก็อธิบายกันเป็นเชิงวิชาการซับซ้อนยอดเยี่ยม

นี่ไง แล้วมันก็เข้ากับหลวงปู่ดุลย์ ความคิดทั้งหมด ความคิดทั้งหมดที่คิดได้ระลึกได้ ความคิดทั้งหมดเป็นสมุทัย ผลของสมุทัยเป็นทุกข์

นี่ไง เราทำความเข้าใจเข้ามา ครูบาอาจารย์ของเรา ครูบาอาจารย์ของเราให้ทำความเข้าใจเข้ามาๆ ถ้าใจมันสงบแล้ว ถ้าสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่ได้ สงบแล้วคือเห็นทุกข์แล้ว เห็นชั่วครึ่งชั่วคราว เห็นแล้วมันก็หลุดไม่หลุดมือไป

การเห็น การค้นคว้า การเห็นกาย การเห็นเวทนา การเห็นจิต การเห็นธรรม การเห็นทุกข์ นี่ลาภอันประเสริฐ เพราะเราเห็นเจ้าหนี้ เราเห็นตัวตนของมันไง ถ้ามันเห็นขึ้นมา เกิดขึ้น มันจะเข้าไปสู่ไตรลักษณ์ไง สู่อนัตตาๆ อนิจจัง อนัตตา

เขาบอก อนิจจัง อนัตตามันเหมือนกัน

โลกคิดอย่างนั้นนะ โลกคิดอย่างนั้น คนไม่รู้จักแล้วไม่เคยเห็น แต่ถ้าคนรู้จักนะ ใ้
นิพพานเป็นอัตตา เป็นอนัตตานี้จบ นรกสวรรค์นี้จบ นี่ไง โลกียะ โลกุตตระจบ มึงไม่ต้องไปให้
ชื่อมันหрок มันเป็นโดยข้อเท็จจริงในตัวของมัน มันเป็นจริงในการกระทำนั้น ไม่ต้องไปให้ชื่อให้
เสียง การให้ชื่อให้เสียงมึงตั้งให้ทั้งนั้นนะ มันไม่เป็นความจริง

ถ้ามันเป็นความจริงนะ เวลามันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป

เวลาเกิดขึ้น เวลาที่เขาพูดไป “สมาธิเป็นตัวตนนะ สมาธิเป็นตัวตนนะ” เกิดขึ้นไง เพราะ
อะไร เพราะธรรมะมันทำลายตัวตนไง มันทำลายอึไก่ ทำลายการยึดมั่นถือมั่นในใจของเราไง
ถ้าไม่ตัวตนก็ไม่ได้ไปชำระมันนะสิ คำว่า “เป็นตัวตน” นะ เป็นตัวตนเป็นที่ให้เห็นไง

นี่เขาบอกว่า สมาธิไม่สำคัญๆ ทำความสงบไม่สำคัญ

เออ! เรื่องของเอ็ง มันเป็นไปได้

แล้วเขาตอบทำนองว่า สมาธิจะเกิดขึ้นต่อเมื่อใช้ปัญญาไปแล้ว

เอาสมาธิไปตอบทำนองไว้ข้างหลังนั่นนะ แต่ความจริงสมาธิเป็นบาทฐาน เป็นจุดเริ่มต้น
เป็นจุดเริ่มต้นเพราะอะไร เพราะภาวสวะไง สมถกรรมฐานไง ฐานที่ตั้งแห่งการงาน เราจะ
ทำงานไง

งานนะ โบราณของชาวพุทธเขากราบไหว้พระไตรลักษณนะ โบราณเขาถือเรื่องพระไตร
ลักษณ์ เขาถือเรื่องอนัตตา เขาว่าพระไตรลักษณ์ ใครเห็นพระไตรลักษณ์ นี่สำคัญมาก เพราะ
อะไร เพราะมันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิโง่ไง มันเป็นสมบัติของหัวใจดวงนั้นไง มันเป็นสมบัติ
ของหัวใจ มันเป็นการแก้กิเลสของบุคคลคนนั้นไง

ถ้าบุคคลคนใดเป็นผู้รู้ผู้เห็น บุคคลคนนั้นเป็นผู้ชำระล้าง บุคคลคนนั้นเป็นผู้สำรวจ
บุคคลคนนั้นเป็นผู้ดับกิเลสในใจของตนไง มันถึงเป็นปัจจัยตั้งไง มันถึงเป็นสันติภูมิเฉพาะใจ
ดวงนั้นไง แล้วมันไม่มีอยู่ในโลกนี้ ไม่มี เพราะอะไร เพราะเป็นธรรมเหนือโลกไง เหนือวิภวะไง
เหนือการเกิดการตายไง

สิ่งที่เรายังพูดถึงเรื่องการเกิดการตาย ก็เข้าโรงพยาบาล มึงก็ตาย ก็ห้องดับจิตนั่นแหละ เดี่ยวเขาก็เอาศพไปเผา เดี่ยวสัปเหร่อก็เผาให้ แล้วจิตวิญญาณก็ไปต่อ นี่การเกิด การตาย โลก วิทยาศาสตร์เห็นไง ใครๆ ก็รู้ ใครๆ ก็เห็นไง แต่มันถอนกิเลสไม่ได้หรอก เพราะกิเลสมันอยู่ลึกกว่านั้น

นี่พูดถึงนะ สิ่งที่ว่าสรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง มันเป็นอนิจจังทั้งสิ้น แล้วก็อธิบายกัน เรื่องอนิจจัง มันเกิดดับเหมือนกัน แต่มันเกิดดับของสสาร มันเกิดดับของโลก มันมีของมันอยู่ แล้วโดยธรรมชาติของมัน แล้วเป็นอนิจจังด้วย โลกนี้เป็นอนิจจัง

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ นะ ความจริงพระไตรปิฎกเกิดขึ้นเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ที่นี้ ถ้าตรัสรู้ที่นั่นะ สิ่งที่เกิดขึ้นๆ ใจ อานาปานสติว่ามันจะเกิดขึ้น เวลาเกิดขึ้น บุพเพนิวาสานุสติญาณเกิดขึ้นแล้วส่งออก ส่งออกย้อนอดีตชาติไป เวลาเกิดขึ้น จุตูปปาตญาณรู้ไปหมดนะ เวลาอาสวักขยญาณในหัวใจอันนั้นนะ แล้วพอหัวใจอันนั้น นี่มันถึงว่าเวลาสิ่งที่เกิดขึ้น ไตรลักษณ์ะ สิ่งที่เป็นอาสวักขยญาณ ญาณที่ชำระล้างกิเลสต้นหาความทะยานอยากในหัวใจของตน

แล้วถ้ามันเป็นภาวนามยปัญญาอีก ใ้เรื่องภาวนามยปัญญาที่ว่าโลกุตตรปัญญาๆ ไม่มีหรอก เป็นไปไม่ได้หรอก

ในวงกรรมฐาน ครูบาอาจารย์ของเราเวลาท่านสนทนาธรรม ท่านสนทนาธรรมกันอย่างนี้ เวลาเป็นความคิดความเห็นต่างๆ ไร้สาระ

มันเป็นประโยชน์นะ พูดถึงคำว่า “เป็นประโยชน์” เป็นประเพณีวัฒนธรรมของชาวพุทธเรา เวลาชาวพุทธเรา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์อนุပပิกกา เทศน์ฆราวาส เขายังไม่รู้จักอะไรเลย ให้เขารู้จักเสียสละทานๆ มันสำคัญคือสดมภ์ของการปฏิบัติ คือหัวใจ ความรู้ความเห็นในตัวตนของตน

แล้วสิ่งที่เราก็ก็นึกถึงการเสียสละทาน เรื่องการถือศีล ใ้เนี่ยมันคือกิริยาทั้งนั้นนะ ความกิริยา กิริยาเข้ามาเพื่ออะไร กิริยาเข้ามาเพื่อหาใจของตนใจ ถ้าจิตมันสงบเข้ามานะ พอจิตสงบเข้ามา โอ้โฮ! สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีฯ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี สมานทั้งนั้นนะ แล้วขั้นของปัญญาสำคัญมาก สำคัญเวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านให้อุบายใจ

เวลาไปบวช เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ แล้วก็เอามาเถียงกัน เอามาไขว้กัน เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ มันก็หนังตึงเดี๋ยวมันก็เหี่ยว เดี๋ยวมันก็เหี่ยวยุบ เดี๋ยวยตายไปน้ำเหลืองมันก็ไหล มันก็เป็นอนิจจังอยู่วันยังค่ำเพราะอะไร เพราะคิดโดยปุถุชนใจ คิดโดยความเห็นของเรา

แต่พอถ้าทำความเข้าใจเข้ามา การทำความเข้าใจเข้ามามันเอาชนะตนเอง การทำสมาธิคือการเอาชนะตนเอง เอาหัวใจของเราไว้ในอำนาจของเรา เราสั่งได้ อารมณ์สิ่งใด ขึ้นมาเราปิดทิ้งได้หมดเลย เราปิดเราทิ้งถ้าสติปัญญาไม่ดี ถ้าสติปัญญาไม่ดีมันปิดทิ้งไม่ได้

แล้วเวลาการปิดทิ้ง ปิดทิ้ง ปัญญาอบรมสมาธิ นี่ไง อันนี้ก็อนิจจัง มันยังไม่ไปไหนหรอก สิ่งที่เราความรู้สึกนึกคิดมันอนิจจังทั้งนั้นนะ แต่ถ้าทำบ่อยครั้งเข้าๆ บ่อยครั้งเข้าจนมีความชำนาญของมัน

เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านสอนใจ เวลาคนฟังฟังร้อยแปด ถ้ากำหนดตามข้อกระดูก เราก็พิจารณากระดูก พิจารณากาย ไม่ใช่

ท่านพูดบ่อย หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาท่านพูดเหมือนกันหมด คำว่า “เหมือนกันหมด” หมายความว่ามันผ่านขั้นตอนของมันมา มันรู้ว่าขั้นตอนไหนเป็นขั้นตอนเริ่มต้นใช้ใหม่

เราไปวัดไปวาขึ้นมา เราไปทำงาน ทำงานขึ้นมาให้หัวใจมันผ่องแผ้ว ให้มันมีกำลังใจของมัน เราถือศีล เราจะทำความเข้าใจเข้ามา ให้ใจมันสงบเข้ามาเกาะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เห็นพุทธะคือเห็นหัวใจของเรา คือเห็นธาตุรู้

มหายานบอก พุทธะอยู่ในทุกสรรพสิ่ง อยู่ในสัตว์ อยู่ในสัตว์เพราะมันมีชีวิตใจ มันมีจิตวิญญาณไง พุทธะมีหมด แต่เวลาพุทธะมีหมดแล้วเห็นพุทธะตัวเองใหม่ ถ้าเห็นพุทธะตัวเองนะ ไม่กล้าเหยียบย่ำสมาธินะ เพราะอะไร ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะ นั่นคือพุทธะนะ พุทธะคือพระพุทธรูปเจ้าในใจของเรา แต่ในการปฏิบัติเรายังไม่เริ่มต้น

เวลาเริ่มต้นนะ นั่นเป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราเจอโดยข้อเท็จจริง เวลาเราเจอโดยข้อเท็จจริงมันมหัศจรรย์ยิ่ง มหัศจรรย์กว่าอารมณ์ว่างๆ ว่างๆ

อารมณ์ว่างๆ เวลาคนเขาไปพักผ่อนตามชายทะเล ตามภูเขา เขาก็ว่างๆ เขามีความสุขของเขา เขาว่างๆ ของเขา ว่างๆ มันก็เหมือนกันนะ มันต่างกันตรงไหน แต่ถ้าทำความเข้าใจ

ของใจเข้ามา ใจมันสงบนะ เวลาสถานที่ปฏิบัติอยู่ริมทะเล อยู่บนเขา ใต้ริมทะเล บนเขา ไร
สาระ จิตใจมันสุขสงบมากกว่า

เราจะประพฤติปฏิบัติที่ไหนนะ ที่มีความทุกข์ความยาก มันยิ่งชัดเจนนะ เวลาเราปล่อย
วางความยึดมั่นถือมั่นอารมณ์ของเรา ฟังสิ คำว่า “ยึดมั่นถือมั่น” ยึดมั่นถือมั่นมันเป็นอารมณ์
เราไปยึดมั่นถือมั่นความทุกข์หรือ

ก็ยึดมั่นจริง ๆ เพราะมึงโง่ เราจะไปยึดมั่นทำไม เราก็รู้อยู่แล้วมันเป็นความทุกข์ สัญญา
อารมณ์เป็นความทุกข์ ความเจ็บช้ำน้ำใจทั้งนั้นนะ แล้วบอกว่าเรายึดมั่นถือมั่น เราเป็นคน
ฉลาดนะ เราปรารถนาความสุขนะ เราจะคิดแต่เรื่องดี ๆ เราไม่คิดเรื่องความทุกข์นะ แล้วเอ็งยึด
มั่นถือมั่นหรือเปล่า ไม่ ไม่แล้วมันเกิดได้อย่างไรละ

การเกิดของมันนั้นเห็นไหม ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีที่มาที่ไปทั้งนั้นนะ
ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่เลื่อนลอย แล้วเวลามันเกิด มันเกิดที่ไหนละ มันก็เกิดบนข้อมูล บนใจ
ของมึงนั่นแหละ

สัญญาในชั้น ๕ กับสัญญาในปัจจุสมุปบาท

สัญญาในชั้น ๕ คือสามัญสำนึกของมนุษย์ที่เราู้กัน อายตนะ ความสัมผัส มันเป็น
ความปกติของมนุษย์ไง แต่ถ้าจิตมันสงบลงไป เวลาหลวงปู่มันท่านพูดไป ทุกคนมันต้องมีที่มา
ที่ไป อวิชชาที่เราว่าอวิชชาๆ อวิชชามันมาจากไหน ใจความไม่รู้ ใจเจ้าวัฏจักรมันมาจากไหน

หลวงปู่มันเฉลย อวิชชาเกิดบนฐิติจิต เกิดบนจิตเดิมแท้ จิตเดิมแท้เป็นที่อยู่ของอวิชชา
อวิชชาถึงครองสามโลกธาตุ ครองวัฏจักรจากหัวใจของพวกเขาเอ็งใจ

นี่ถ้าพูดถึงอนัตตาๆ นะ เวลาเราศึกษาธรรมะก็ศึกษาธรรมะ เวลาเมื่อคุณมกการณอยู่กับ
ความเท็จ ทั้งๆ ที่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นความจริงในใจขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เป็นความจริงในเนื้อหาสาระของเขา
แต่ด้วยคุณมกการณที่เป็นความเท็จ เพราะมันเท็จ ใจมันเท็จ มันไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น มันก็บิดเบือน
ให้ตามความพอใจของความเป็นเท็จนั้น

แต่หลวงปู่มีอุดมการณ์ แล้วสังขรณ์ทำความจริงขึ้นมาในใจของตน ความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย แล้วความจริงเปรียบเทียบได้

ความจริงๆ ดูลิ หลวงตาพระมหาบัว มหาเขียน ๙ ประโยค ๑๐ ประโยคทั้งนั้นนะ ไม่มีใครคัดค้านได้เลยละ แล้วเวลาหลวงตากับครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นมหา มหาเถิง ปุสไส ๖ ประโยค ไปอยู่กับหลวงปู่มันไม่กล้าพูดเรื่องบาปสินะ

เวลาหลวงตาท่านพูดเลย เหมือนนักภาษาศาสตร์ไม่กล้าพูดภาษากับเจ้าของภาษาเขาเนาะ เจ้าของภาษาเขา เขารู้ถึงวัฒนธรรมประเพณีที่มาของมัน รู้ถึงว่าภาษานี้มันเกิดขึ้นมาจากคำไหน ไ้เราไปจำของเขามา แล้วก็มาอวดรู้ว่ากูนี่ แหม! กูเก่งอักษรศาสตร์ บาลีสันสกฤตรู้หมด รู้จำ มีอุดมการณ์กับความเท็จ

เวลาที่มีอุดมการณ์กับความจริง หลวงปู่มัน เวลาหลวงตาท่านพูดนะ ถ้าการแปลโดยทางวิชาการมันกลัวผิดกลัวพลาด กลัวว่ามันจะผิด มันสมาส มันไม่เข้ากัน มันไม่เป็นไป แต่เวลาหลวงปู่มันแปลมาท่านบอก อู้อู! ถ้าเราแปล ไม่ได้ชี้ตื่น ว่าอย่างนั้นเลย แต่เวลาท่านแปลของท่านออกมา ท่านบอกเลยนะ หลวงปู่มันแปลบาลีมาตีหัวกิเลส ตีหัวอวิชชา นี่ไง ที่เกิดจากฐิติจิต

คำว่า “ฐิติจิต” พวกเรานะ พวกเราเหมือนส้ม ส้มมันมีเปลือกใช้ไหม ไ้เราบอกว่ามีฐิติจิต มีไหม มีอยู่ที่แกนส้มมันเนาะ แต่เรามีเนื้อส้ม มีเม็ดส้ม มีใยของส้ม มีเปลือกส้ม แล้วบอกว่ามีฐิติจิต...ไม่ใช่ เปลือกส้ม จิตสามัญสำนึก มันไม่เคยเห็นหรอก มันไม่รู้จักจิตมันหรอก

มันจับแต่ส้มทั้งใบ ไ้โฮ! นี่จิตเดิมแท้ๆ แล้วก็เลยงนี้ไง เพราะมันไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น มีอุดมการณ์กับความเท็จ ความเท็จที่มันบิดมันเบือน มันแปลของมัน ทั้งๆ ที่ธรรมะจริงนะ ทั้งๆ ที่ธรรมวินัยของจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ

เวลาผู้ที่มีอุดมการณ์กับความจริง อุดมการณ์กับความจริงมันอันเดียวกัน การประพฤติปฏิบัติมันเป็นสิ่งเดียวกัน เวลามันซาบซึ้งหัวใจ มันเคารพบูชาอย่างนั้นนะ นี่มีอุดมการณ์กับความจริง

ที่นี้ความจริงของครูบาอาจารย์เรา ความจริงท่านประพฤติปฏิบัติมาแล้ว ท่านเสียเวลา
มาแล้ว เห็นไหม หัวใจเราเหมือนกลอยผลหนึ่ง กลอยผลหนึ่งกว่าจะกินได้ กว่าจะใช้ได้ เราก็ไป
แช่น้ำ เราก็ไปล้างพิษของมันใช่ไหม

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ของเราใช้ไหมท่านก็บอกเลย พยายามทำความเข้าใจ
เข้ามาๆ ให้อพวกเราไม่พอใจ กลอยก็จะกิน ต้องทำเดี๋ยวนี้ ต้องเป็นปัจจุบัน กินเสร็จแล้วมันก็เมา
ดินพรวดๆ อยู่ย่นั่นนะ มันกินเข้าไปแล้วมันยังไม่รู้เลย บอก อู้ฮู! กลอยนี้แสนอร่อย กินแล้ว แหม!
สุขภาพดี

มันเป็นพิษ ดินพรวดๆ อยู่ย่นั่นเพราะอะไร

เพราะจิตมันเป็นนามธรรม คำว่า “ดินพรวดๆ” เพราะเรามีร่างกายของความเป็น
มนุษย์ เพราะมันมีสารพิษ แต่ความเห็นผิด ความเป็นเท็จ มันเป็นนามธรรมในหัวใจนั่นนะ มัน
ดินพรวดๆ

ดินพรวดๆ ตรงไหน

ดินพรวดๆ ตรงที่ว่าใครทำอะไรไม่เห็นความจริงของภาวะ ทำอะไรไม่เห็นมีใครเชื่อเลยนะ นี่
มันดินพรวดๆ

แต่หลวงปู่มั่นไม่เป็นอย่างนั้นนะ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ท่านอยู่ในป่าในเขาของท่าน
กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม บอกเทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์

เขาบอกว่าไม่มีหรอก เป็นตัวๆ ไม่มี มันไม่มี อะไรมันไม่มีหรอก

นี่ไง อุดมการณ์กับความเป็นเท็จ ความรู้สึกไม่มีหรือ ความรู้สึกของคนฆ่าทำลายได้ไหม
ความรู้สึกของคนฆ่าทำลายไม่ได้ เวลาตายไปแล้วความรู้สึกมันก็ยังมีความมันอยู่ สิ่งที่ความรู้สึก
มันมีของมันอยู่

สิ่งที่ความรู้สึกมันมีของมันอยู่ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันนะ มันทำกรรมดีและ
กรรมชั่ว มันฝังไปในใจดวงนั้นไง ในชาติปัจจุบันนี้เราทำสิ่งใดเราจำได้เพราะมีสัญญา สัญญานี้
มีกายกับจิต มันสื่อสารเข้าไปเก็บข้อมูลไว้ในจิต เวลาตายไปปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิต อวิชชาปัจจุ

ยา สงฺขารยา สงฺขารยาปัจจุยา วิญญฺณํ นั้นคือข้อมูลอย่างละเอียด ข้อมูลอย่างละเอียดที่ว่ามันข้ามภพข้ามชาติ

ฉะนั้น ทำบุญกุศลมันข้ามภพข้ามชาติที่ว่าเป็นทิพย์สมบัติฯ มันย่อยละเอียดไปอันนั้น แต่เวลาคนไปเกิดใหม่มันก็จำไม่ได้แล้ว เพราะมันอยู่ที่ฐิติจิต แต่เวลาเกิดแล้ว เราเกิดมาเราเป็นเหมือนผลส้ม มันมีสิ่งที่บังไว้นะ ตั้งแต่เนื้อส้ม น้ำส้ม ผิวของส้ม ใบของส้ม แล้วยังมีเปลือก เปลือก เปลือกคลุมมันอีก หาไม่เจอหรอก แล้วถึงงั้นะ มีอุดมการณ์กับความเป็นเท็จ

ถ้ามีอุดมการณ์กับความเป็นจริง อุดมการณ์กับความเป็นจริงนะ ไม่ต้องไปดิ้นพรวดๆ รู้กฎรู้ผิด เจ็บช้ำน้ำใจ การประพฤติปฏิบัติล้มเหลวแล้วล้มเหลวเล่า ไม่ต้อง หลวงปู่มั่นท่านรับผิดชอบให้ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ หรือปริกรรมพุทโธๆ ไป เข้าถึงแก่นของเรา เข้าถึงความสงบของเรา เข้าถึงพุทธะของเรา เห็นไหม

สิ่งที่ว่าพุทโธฯ มันก็อนิจจังทั้งนั้นนะ เพราะอะไร มันก็เกิดดับ มันก็เป็นสสาร เพราะอะไร เพราะเรามีชีวิตใจ เรามีไออุ่น มีพลังงานกับเวลาหนึ่งอายุขัย สิ่งนี้มันก็เป็นสสาร เพราะเป็นโอกาส นี่ไง การเกิดของเราถึงมีคุณค่าไ

เกิดมาร้อยปีก็มีการทำดีทำชั่วได้ร้อยปี คนที่ประพฤติปฏิบัติอยู่ สิ่งที่มีชีวิต การเคลื่อนไหวได้ใช้ไหม มีการกระทำได้ แก้ไขความเห็นผิดเห็นถูกได้ไ้ ถ้ามันมีสติปัญญา มีสัมมาทิฐิรู้ความเห็นที่ติงาม ให้มีอุดมการณ์ แล้วหาครูบาอาจารย์ที่เป็นความจริงไ้ ไม่ใช่มีอุดมการณ์แล้วหาอาจารย์ที่เป็นความเท็จ

ความเท็จนะ เราใช้ว่าความเท็จ แต่ความจริงมันเป็นความชั่วร้าย ความชั่วร้ายของใจดวงนั้น แล้วยังชั่วร้ายไปดิ้นพรวดๆ

เราไม่เคยเห็นผู้มีคุณธรรมนะ ตั้งแต่พระโศดบันขึ้นไปเขาจะเริ่มสงบ เริ่มนิ่ง ไม่มีดิ้นพรวดๆ กลัวไม่มีใครรู้จัก โอ้โฮ! มันดิ้นพรวดๆ เพราะความเป็นเท็จไ้ เพราะไม่รู้จักไ้ ถ้าเป็นความจริงแล้วสงบหมด มันสงบตรงไหนรู้ไหม

มันสงบว่า คนที่รู้จักเห็นกิเลสตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ มันจะรู้จักกิเลส พอรู้จักกิเลสแล้ว เวลาหลวงปู่มั่น เวลาหลวงตาท่านบอกเลย สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือกิเลสในใจของมนุษย์ กิเลสนะ มันทำ

ให้ลูกฆ่าพ่อฆ่าแม่ ทำให้มีการฉกการฉวย การทำลายกัน กิเลสมันร้ายนัก แล้วสิ่งที่กิเลสในใจ
ของเขาถ้ามันมีดมันบอด มันจะพังเราหรือ

สิ่งที่มันจะพังเราอยู่บ้างก็คนที่ไผ่ดี คนที่ทำดี มันรู้จักกิเลสของคน มันไม่ตื่นพรวดๆ จะ
ให้ใครมาเชื่อมั่นหรือ เพราะเขาเคารพสิทธิ เคารพความคิดของบุคคลอื่น เคารพถึงหัวใจของ
เขาที่เขาใช้อำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน เว้นไว้แต่สายบุญสายกรรมที่เห็นแล้วมันปิ้ง มัน
ยอมรับ อันนั้นก็ใช่อำนาจวาสนาอันหนึ่ง เห็นไหม

นี่พูดถึงว่าวันนี้วันพระ ขยายความว่า ผู้ที่มีอุดมการณ์และมีความจริง ความจริงเป็นสิ่ง
ที่ไม่ตาย ความจริงแท้ ความจริงแท้มันเป็นอัตตสมบัติ เป็นธรรมชาติกับใจดวงนั้น เอวัง